



## Arrest

**nr. 71 852 van 14 december 2011**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 februari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 september 2011.

1.3. Op 26 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u een soennitisch Koerd uit Suleimaniya in Noord-Irak. U zou het afgelopen jaar hebben gewerkt als taxichauffeur. Tijdens uw werk als taxichauffeur zou u een meisje hebben leren kennen, A.(...) genaamd, die u naar school moest brengen. U zou verliefd zijn geworden en verklaarde haar uw liefde op 14 januari 2011. Jullie zouden een relatie zijn begonnen en u besloot haar familie om haar hand te vragen. Dit zou echter driemaal zijn geweigerd daar u geen echte moeder had, maar een stiefmoeder. Jullie zouden uiteindelijk hebben besloten haar familie voor voldongen feiten te plaatsen door met elkaar op 14 februari 2011 seksuele betrekkingen te hebben. Op de avond dat u haar heeft ontmaagd, zou zij haar moeder hiervan op de hoogte hebben gebracht. Haar moeder zou dit vervolgens hebben gemeld aan haar vader. Daarop zouden drie gewapende mannen naar uw huis zijn gekomen. U zou gevlucht zijn naar uw oom en zou er vier dagen zijn ondergedoken. Daar de familie van A.(...) u bleef zoeken, zou u op 18 februari 2011 hebben besloten Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 27 februari 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielerlaas legt u uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart voor.

#### **B. Motivering**

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde een relatie te zijn begonnen met een meisje, A.(...) genaamd. Opmerkelijk genoeg kan u evenwel op een aantal elementaire vragen over uw geliefde geen antwoord geven. Zo leerde u haar kennen toen u haar als taxichauffeur naar de middelbare school bracht (CGVS, pg.5). U gevraagd in welk jaar van de middelbare school zij zat, verklaart u opmerkelijk genoeg dat zij in het eerste middelbaar zat (CGVS, pg.8). U erop gewezen dat dit toch wel zeer merkwaardig is voor een meisje van 23 jaar (CGVS, pg.7) verklaart u uiteindelijk dat u haar nooit heeft gevraagd in welk jaar ze studeert (CGVS, pg.8). U gevraagd wat de hobby's waren van A.(...), stelt u dat jullie wel een relatie hadden, maar dat u niet weet wat ze graag deed (CGVS, pg.8). Toen u overigens werd gevraagd om enkele namen van vriendinnen op te sommen, beperkt u zich tot twee medestudenten (CGVS, pg.8). U gevraagd waarom u niet weet aan te geven wat ze studeert of wat haar hobby's zijn, geeft u aan dat jullie relatie niet lang heeft geduurd (CGVS, pg.8). Dient echter te worden opgemerkt dat u ondanks deze kort durende relatie wel al besloot met haar te huwen, wat toch duidt op een hevige verliefdheid en overduidelijk engagement, en zelfs al besloot om seksuele betrekkingen te hebben. Dat u in verhouding hiermee niet weet weer te geven wat ze studeert of wat ze graag doet, is dan ook frappant te noemen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er bij de situatie zoals die door u werd geschetst grote vraagtekens kunnen worden geplaatst. De opeenvolgende handelingen die u heeft gesteld vallen niet te verklaren binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes.

U geeft namelijk aan dat uw huwelijksaanzoek driemaal werd geweigerd en dat u en A.(...) daarom hadden besloten de vader van A.(...) voor voldongen feiten te plaatsen door haar te ontmaagden. U wist echter dat deze daad binnen jullie traditie niet zou worden aanvaard en dat dit de doodstraf voor zowel u als het meisje kon betekenen (CGVS, pg.7). Door de daad die jullie hadden gesteld werd de eer van het meisje en bijgevolg van haar hele familie geschonden. De enige manier om de familie-eer te herstellen is het meisje te doden, alsook wraak te nemen op diegene die háár eer heeft 'geschonden'. Dat u tegen alle normen inging, door niet alleen het meisje te ontmaagden, maar dit ook in haar ouderlijk huis te doen én haar familie meteen daarvan op de hoogte te brengen (CGVS, pg.7), is volstrekt ongeloofwaardig te noemen.

Dat jullie er dan ook nog van overtuigd waren dat jullie, op deze zeer onconventionele manier, toch uiteindelijk de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen kan niet serieus worden genomen. Daarenboven, althans zo verklaart u, gaat het hier om een familie die een grote macht uitoefende in Suleimaniya. U stelt namelijk dat zij allen tot de PUK (Patriottische Unie Koerdistan) en tot andere politieke partijen behoorden (CGVS, pg.9). U omschrijft de familie eveneens als erg traditioneel, zelfs als radicaal (CGVS, pg.10). Dat jullie, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, is totaal ondenkbaar. Dat u dan nog maar heeft overwogen om uw vriendin thuis te ontmaagden, kan in het licht van jullie sociaal-culturele achtergrond en binnen een familie zoals u deze schetst, niet worden verklaard.

Al helemaal absurd is echter het feit dat u uw geliefde bewust in een dergelijk gevaarlijke positie zou plaatsen door haar dit nieuws aan haar ouders te laten vertellen terwijl uzelf meteen vluchtte om uw eigen veiligheid te garanderen (CGVS, pg.9); dit ondanks uw nobele bedoelingen om toch een

huwelijk af te dwingen (CGVS, pg.7). Bovendien blijkt uit uw relaas dat u geen enkel plan had indien jullie strategie niet goed zou uitdraaien, iets waar jullie toch terdege rekening hadden moeten mee houden. Het is dan ook niet ernstig te stellen dat u een dergelijke strategie zou hebben toegepast, dat u een dusdanig gevaarlijke situatie zou hebben gecreëerd, temeer u haar zo graag zou hebben gezien (CGVS, pg.7). Opmerkelijk daarbij is dat u aangeeft dat voornamelijk de mannen het grootste gevaar liepen om gedood te worden omwille van eerwraak (CGVS, pg.7). Dit is echter tegengesteld aan het gegeven dat voornamelijk vrouwen het slachtoffer worden van eerwraak door hun eigen familie. Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelt u dat dit inderdaad zo is, maar dat in uw geval haar vader had besloten om u te vermoorden (CGVS, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u dit op voorhand niet kon hebben geweten en dat uw plan dan ook het grootste gevaar inhield voor het meisje.

Merkwaardig genoeg zou A.(...) nog steeds in leven zijn. U verklaart daarover dat het 'niet mooi zou zijn als haar vader haar zou doden en u zou laten vluchten' (CGVS, pg.10). Dient echter te worden opgemerkt dat haar dood de eer van de familie zou kunnen herstellen en dat dit bezwaarlijk een reden zou vormen voor haar familie om haar niet te doden, wel integendeel. U geeft evenwel aan dat er nog steeds een mogelijkheid is dat zij zal worden gedood (CGVS, pg.10). Opmerkelijk genoeg laat u zich zeer onverschillig uit over het gevaar dat uw geliefde actueel zou kunnen lopen. Er werd u immers gevraagd of u op zijn minst had nagedacht over eventuele mogelijkheden om uw geliefde dit lot te besparen (CGVS, pg.10). U stelt echter nonchalant dat u geen macht daarover heeft en niets voor haar kan doen (CGVS, pg.10). Een opmerkelijke stelling voor iemand die zijn vriendin zelf voor de leeuwen heeft gegooid en enkel zijn eigen veiligheid heeft gegarandeerd.

U lijkt verder niet echt begaan te zijn met wat er zich na uw vertrek in Irak heeft afgespeeld betreffende deze problematiek. U stelt dat uw vader naar de familie van A.(...) is gegaan om het probleem te bespreken en dat zij hem de deur hebben gewezen (CGVS, pg.10). U geeft verder aan dat haar familie niet van enige bemiddeling wil weten, maar u kunt niet aangeven welke vormen van bemiddeling er werden uitprobeerde (CGVS, pg.10-11). Bovendien stelt u dat haar familie nog steeds naar u op zoek is, maar kunt u de intensiteit van deze zoekactie niet toelichten, daar u zeer weinig hierover hebt gevraagd aan uw broer (CGVS, pg.10). Dient ten slotte te worden aangestipt dat u in de vragenlijst van het CGVS, waarin u werd bijgestaan door een medewerker van DVZ (dd. 24/03/2011), aangeeft dat u reeds vijf maanden een koppel vormde met A.(...) (zie vragenlijst CGVS, pg. 3). Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u op 10 januari 2011 een relatie te zijn begonnen met A.(...). Daar u reeds op 18 februari Irak verliet, kan bezwaarlijk worden gesteld dat jullie gedurende vijf maanden een relatie hadden. Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelt u dat dit fout was en dat uw advocaat heeft gezegd dat men bij DVZ ook had genoteerd dat uw vriendin gehuwd was en dat dit evenzeer fout is (CGVS, pg.6). U erop gewezen dat u expliciet werd gevraagd of de door u voorgelezen verklaringen bij DVZ correct waren en dat u hier bevestigend op heeft geantwoord, stelt u dat u het niet goed hebt begrepen toen het werd vertaald (CGVS, pg.6).

Wat er ook van zij, alle bovenstaande redenen maken dat uw asielrelaas in een volstrekt ongeloofwaardig daglicht wordt gesteld. De hoedanigheid van vluchteling kan u niet worden toegekend.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot, de documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt, namelijk uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, bevestigen enkel uw identiteit en herkomst. Gegevens die momenteel niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffend de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent onder meer de motiveringsplicht en poneert hij dat in casu niet is voldaan aan het draagkrachtvereiste, de feitelijke aanvaardbaarheid daar de bestreden beslissing niet op juiste en relevante algemeen gekende feiten steunt, sommige feiten fout werden beoordeeld en de bestreden beslissing logische consistentie mist. Verzoeker betwist dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn en meent dat zijn verhoor toch enige intrinsieke coherentie vertoont en zijn relaas overeenstemt met de algemeen gekende feiten. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij wordt vervolgd omwille van het niet willen behoren tot een sociale groep en het niet delen van de sociale en religieuze normen. Hij herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij wordt bedreigd met moord omdat hij buitenhuwelijkse seksuele relaties heeft gehad met een meisje A., die nog maagd was. Voorts herhaalt hij dat zijn familie heeft getracht om de situatie te regelen door bemiddeling doch de familie van A. elke poging hiertoe weigerde. Verzoeker stelt dat hij tussen 14 en 18 februari 2011 zijn vriendin A. nog probeerde te bereiken maar dat haar GSM uitgeschakeld was. Tot slot verwijst verzoeker naar de door hem bijgebrachte informatie betreffende eerwraak in de Koerdische gemeenschap, waaruit blijkt dat er in het Koerdisch gebied van Irak meerdere gevallen bestaan van eerwraak op mannen en dat deze mannen moeilijk of geen bescherming kunnen krijgen in Irak. Verzoeker besluit dat zijn vrees dan ook gegrond en actueel is en valt onder artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "*Honour Crimes against Men in Kurdistan Region of Iraq (KRI) and the Availability of Protection*" van Danish Immigration Service van maart 2010, een uittreksel uit "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers*" van april 2009, een uittreksel uit het rapport "*They Took Me and Told Me Nothing. Female Genital Mutilation in Iraqi Kurdistan*" van Human Rights Watch van juni 2010 en een uittreksel uit het rapport "*Iraq*" van Home Office, UK Border Agency van 30 augustus 2011.

2.4. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet volstaat een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat slechts dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij ondanks de korte duur van zijn relatie met A. al besloot om met haar te trouwen, wat toch duidt op een hevige verliefdheid en overduidelijk engagement, en zelfs al besloot om seksuele betrekkingen te hebben zodat het dan ook frappant te noemen is dat hij in verhouding hiermee niet weet weer te geven wat ze studeert of wat haar hobby's zijn, (ii) het volstrekt ongeloofwaardig is dat hij tegen alle normen inging, door niet alleen het meisje te ontmaagden maar dit in haar ouderlijk huis te doen en haar familie meteen daarvan op de hoogte te brengen, het niet serieus kan worden genomen dat zij er dan nog van overtuigd waren dat zij op deze zeer onconventionele manier toch uiteindelijk de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen, temeer het blijkens verzoekers verklaringen gaat om een familie die een grote macht uitoefende in Suleimaniya en hij deze familie eveneens omschrijft als erg traditioneel, zelfs als radicaal, en het al helemaal absurd is dat hij zijn geliefde bewust in een dergelijk gevaarlijke positie zou plaatsen door haar dit nieuws aan haar ouders te laten vertellen terwijl hijzelf meteen vluchtte om zijn eigen veiligheid te garanderen en uit zijn relaas bovendien blijkt dat hij geen enkel plan had indien hun

strategie niet goed zou uitdraaien, (iii) A. merkwaardig genoeg nog steeds in leven zou zijn terwijl haar dood de eer van de familie zou kunnen herstellen en verzoeker zich zeer onverschillig uitlaat over het gevaar dat zijn geliefde actueel zou kunnen lopen, (iv) hij verder niet echt begaan lijkt te zijn met wat er zich na zijn vertrek in Irak heeft afgespeeld betreffende deze problematiek, zoals wordt toegelicht, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van zijn relatie met A., (vi) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs enkel zijn identiteit en herkomst bevestigen, gegevens welke niet ter discussie staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2011 (CG nr. 1112530), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij niet weet wat zijn vriendin als hobby's had en welke studies zij deed, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat hij wel over veel andere informatie over A. beschikt, zoals informatie over hoe ze elkaar hebben leren kennen, haar familie, de plaats waar zij leefde, welke gesprekken ze samen voerden, waar ze elkaar ontmoetten, haar geboortedatum, enz. Bovendien kan hij de feiten correct in de tijd plaatsen en kan hij details vertellen over de nacht dat hij A. heeft ontmoet, aldus nog verzoeker. Hij erkent dat weliswaar een echte tegenstrijdigheid in zijn relaas terug te vinden is, namelijk waar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat zijn relatie met A. vijf maanden geduurd heeft terwijl hij tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij haar een maand of twee voor 2011 heeft leren kennen en dat hij op 18 februari 2011 het land is ontvlucht. Volgens verzoeker is deze tegenstrijdigheid te verklaren door een vertaalprobleem vermits de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken Badini sprak terwijl hijzelf Sorani spreekt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog voorbij gaat aan de opmerking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het zeer opmerkelijk is dat A. blijkens verzoekers verklaringen in het eerste middelbaar zat, hoewel zij reeds 23 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor, stelde verzoeker niet te weten in welk jaar ze studeert (administratief dossier, stuk 3, p. 8), hoewel hij haar nochtans naar school bracht met de taxi (administratief dossier, stuk 3, p. 5). Voorts blijkt verzoeker niet te kunnen aangeven wat de hobby's van A. zijn. Dat hij van een aantal andere zaken wel op de hoogte zou zijn, weegt niet op tegen deze onwetendheden, temeer daar verzoeker al besloten had om met haar te huwen, wat zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing wijst op een hevige verliefdheid en een overduidelijk engagement én hij zelfs al besloot om seksuele betrekkingen met haar te hebben. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dient de Raad na lezing van het gehoorverslag overigens vast te stellen dat verzoekers verklaringen betreffende hoe hij A. heeft leren kennen allesbehalve duidelijk en nauwkeurig zijn: ***“Sinds wanneer was u verliefd op A.(...)? Onze relatie duurde twee maanden. Van wanneer tot wanneer was dat ongeveer? Begin 2011 heb ik haar leren kennen. Hoe hebben jullie elkaar leren kennen? Ze woonde twee straten verder achter ons. U heeft haar leren kennen in het begin van 2011, vanaf***

**wanneer hadden jullie dan een relatie?** Na drie weken heb ik haar verteld dat ik op haar verliefd was. **Ze woonde twee straten achter jullie, maar hoe hebben jullie elkaar leren kennen?** Ik bracht haar met twee ander meisjes naar school als taxichauffeur. **Wanneer heeft u haar de eerste keer naar school moeten brengen?** Ik weet het echt niet. **Was dat begin 2011 of was dat ervoor al?** Het was eind 2010, voor 2011. Een maand of twee voor 2011. **U zegt juist dat u haar begin 2011 leerde kennen en dat u na drie weken had verteld dat u op haar verliefd was?** Ik bracht haar naar school voor 2011. **Maar een relatie zelf, wanneer was dat?** In 2011; **Wanneer heeft u gezegd dat u op haar verliefd was?** Twee weken na 1 januari 2011 heb ik haar verteld dat ik op haar verliefd was. Het was op 10 januari toen ik het haar had verteld.” (administratief dossier, stuk 3, p. 5-6). Ook wat betreft haar familie blijkt verzoekers kennis ondermaats te zijn. Zo wist hij weliswaar te vertellen dat A. één broer, B., en één zus, S., had doch kon hij niet duiden hoe oud zij waren en verklaarde hij verder dat A.’s vader O. noemt doch kon hij merkwaardig genoeg geen familienaam noemen. Dit laatste is des te meer bevreemdend daar deze familie volgens verzoeker veel macht had en zij allemaal bij de PUK en andere partijen waren (administratief dossier, stuk 3, p. 8-9). Over de gesprekken die ze samen voerden, leest de Raad slechts “*We hadden het over ons leven en hoe we zullen trouwen.*” (administratief dossier, stuk 3, p. 8) en ook de zogenaamde details over de nacht waarin hij A. heeft ontmoet ontgaan de Raad volledig. Integendeel dient te worden vastgesteld dat verzoekers relaas ook op dit vlak niet vrij is van incoherenties: “**Wanneer heeft ze dit verteld aan haar moeder?** Dezelfde nacht toen de moeder terug was? **Dus de 14<sup>e</sup>?** Ja **En wat deed u als afwachting?** Ze gaven ons geen tijd, ze kwamen ons meteen aanvallen, ik ging meteen op de vlucht. **Waar was u op het moment dat zij dit vertelde aan haar moeder?** Ik was naar huis? **Wat is er dan gebeurd, u was thuis en dan?** Ik was pas thuis toegekomen toen drie mannen bij ons kwamen. Ze waren gewapend en ik ging meteen op de vlucht. Ze waren kwaad. **Wat is er verder gebeurd bij jullie thuis?** Ze sloegen mijn broer. Ik ging op de vlucht, ik ging naar mijn oom, de broer van mijn moeder. (...) **Bij DVZ zegt u dat u niet naar huis bent gegaan, u naar uw oom bent gegaan en dat uw broer u heeft opgebeld om te zeggen dat deze onbekenden waren gekomen naar uw huis.** Ik was niet thuis toen ze thuis zijn langsgekomen. **Maar u zei daarjuist. Ik was pas thuis toegekomen toen drie mannen bij ons kwamen. Ze waren gewapend en ik ging meteen op de vlucht.** Nee, ik heb dat niet gezegd. **Wat heeft u dan wel gezegd?** Ik ging naar huis, maar ik ging niet binnen. **En die drie mannen die bij u zijn gekomen, waarna u meteen op de vlucht ging?** Mijn broer heeft gezegd dat er die gewapende mannen zijn geweest.” (administratief dossier, stuk 3, p. 8-9). Gelet op het geheel van vage, onduidelijke en incoherente verklaringen, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden relatie met A., temeer hij, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, in het kader van zijn opeenvolgende gehoren flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de duur van deze relatie. Verzoekers verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk een vertaalprobleem te wijten aan het feit dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken Badini sprak terwijl hijzelf Sorani spreekt, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk Sorani (administratief dossier, stuk 9).

2.7.1. De ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste vluchtrelaas wordt verder onderuit gehaald door de opeenvolgende handelingen die hij beweert te hebben gesteld, welke zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing niet te verklaren vallen binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes. Immers, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, was verzoeker wel degelijk op de hoogte van de gebruiken en normen binnen de Koerdische context, met name dat een meisje ontmaagden voor het huwelijk binnen de traditie niet wordt aanvaard en dat dit de doodstraf voor zowel verzoeker als het meisje kon betekenen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat het niet ernstig kan worden genomen dat verzoeker en zijn vriendin ervan overtuigd waren dat zij door seksuele betrekkingen te hebben voor het huwelijk en dit te vertellen aan haar familie, de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen, alsook dat het totaal ondenkbaar is dat verzoeker en zijn vriendin, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, waarbij verzoeker dan ook nog eens zijn geliefde bewust in een uiterst gevaarlijke positie plaatste. De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker precies internationale bescherming verzoekt omdat hij zich niet aan de religieuze en culturele normen heeft gehouden, kan geenszins een afdoende verweer vormen voor deze pertinente overwegingen in de bestreden beslissing.

2.7.2. Volgens verzoeker maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve beoordeling van zijn houding waar wordt gesteld dat het frappant is dat hij besloot om na een zodanige korte tijd seksuele betrekkingen te hebben en te huwen en dient het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van zijn relaas te beoordelen ten aanzien van objectieve elementen

zoals coherente verklaringen, geen tegenstrijdigheden enz. Verzoeker vervolgt dat eenieder het recht heeft op een privé-leven en om persoonlijke relaties aan te knopen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet het recht heeft om een gedrag te beoordelen als niet conform aan de Koerdische normen en dus niet geloofwaardig. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal zijn verklaringen ongeloofwaardig acht zonder na te kijken of deze overeenstemmen met de algemeen gekende feiten. Dit blijkt volgens verzoeker uit het administratief dossier, waar geen informatie werd toegevoegd betreffende 'honour killings' en 'eerwraak'. Verzoeker beschikt zelf wél over recente informatie betreffende eerwraak op mannen in het Koerdische gebied en meer bepaald in Sulemaniyah, informatie welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, zodat het standpunt van het Commissariaat-generaal volgens hetwelk zijn asielaanvraag niet geloofwaardig is, niet houdbaar is, aldus nog verzoeker.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve beoordeling van zijn houding verwijt. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing nergens geponeerd dat het frappant is dat verzoeker besloot om na een korte tijd seksuele betrekkingen te hebben en te huwen. Wel wordt erop gewezen dat verzoeker ondanks de korte relatie al besloot om met A. te huwen, wat duidt op een hevige verliefdheid en overduidelijk engagement, en dat hij zelfs al besloot om seksuele betrekkingen te hebben. Wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen frappant acht, is de vaststelling dat verzoeker ondanks een dergelijke engagement niet weet weer te geven wat zijn vriendin studeert of wat haar hobby's zijn.

Voor het overige houdt de motivering van de bestreden beslissing geenszins in dat verzoeker niet het recht zou hebben om persoonlijke relaties aan te knopen maar wordt terecht opgemerkt dat de manier waarop hij probeerde de hand van zijn vriendin te winnen, niet in overeenstemming te brengen is met de context waarin hij leefde en dat hij een weinig logische houding aan de dag legde, die zowel hemzelf als zijn vriendin in een gevaarlijke positie heeft gebracht. De Raad benadrukt te dezen dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen en overwegingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker informatie bijbrengt waaruit blijkt dat eerwraak op mannen mogelijk is in het Koerdisch gebied in Irak. Uit deze informatie blijkt echter niet dat eerwraak niet zou worden toegepast op vrouwen of dat mannen een groter risico op eerwraak zouden lopen dan vrouwen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing geenszins ontkend dat eerwraak mogelijk ook mannen treft, integendeel wordt letterlijk gesteld *"U wist echter dat deze daad binnen jullie traditie niet zou worden aanvaard en dat dit de doodstraf voor zowel u als het meisje kon betekenen (CGVS, pg.7). (...) De enige manier om de familie-eer te herstellen is het meisje te doden, alsook wraak te nemen op diegene die háár eer heeft 'geschonden'."* Ook uit het als bijlage aan de verweernota van 10 november 2011 gevoegde uittreksel uit het Algemeen ambtsbericht Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2010 blijkt dat eerwraak zowel mannen als vrouwen treft. Zowel uit de door verzoeker als uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie blijkt evenwel dat vrouwen disproportioneel te lijden hebben onder deze vorm van geweld. Gelet op deze informatie, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker en zijn geliefde A. na drie geweigerde huwelijksaanvragen hadden besloten om de vader van A. voor voldongen feiten te stellen door haar te ontmaagden, terwijl zij nochtans op de hoogte waren van de ernstige risico's die een dergelijke daad inhield en zij dan ook wisten of hadden moeten weten dat ze waarschijnlijk met eerwraak te maken zouden krijgen, eerder dan dat ze toestemming zouden krijgen om te huwen, alsook dat het opmerkelijk is dat A. nog in leven zou zijn terwijl haar dood de eer van de familie zou kunnen herstellen.

2.7.3. Voor het overige beperkt verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift tot het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Ook de loutere verwijzing naar informatie met betrekking tot eerwraak en de opmerking dat mannen ook het slachtoffer kunnen worden van eerwraak, wat zoals hoger reeds gesteld overigens niet wordt betwist in de bestreden beslissing, is niet dienend om de geloofwaardigheid van verzoekers aanvraag te herstellen. Het betreffen immers rapporten en vaststellingen van algemene aard, die niet kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeker

in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.7.4. Verzoekers relaas klemmt des te meer nu zijn vriendin, wiens familie radicaal, traditioneel en machtig is (gehoor, p. 9-10), ook op de hoogte moet geweest zijn van het feit dat zij door deze handeling te stellen schande zou brengen over haar hele familie, de eer van de familie zou aantasten en haar eigen leven in gevaar zou brengen, zodat, gelet op het milieu waar zij zou zijn vandaan gekomen, het niet geloofwaardig is dat zij zomaar de man, met wie zij een korte relatie heeft en wiens huwelijksaanzoek werd afgewezen, bij haar thuis zou uitnodigen om 10 uur 's avonds om de liefde te bedrijven terwijl de familie op familiebezoek is in een wijk op een kwartier afstand. In aanmerking genomen de Koerdische context, met de aldaar heersende tradities, normen, gebruiken en taboes en verzoekers verklaring dat zijn vriendin uit een radicaal, traditioneel en machtig milieu komt, is de Raad dan ook van oordeel dat dit onaannemelijke relaas elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve niet geloofwaardig is.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag, onwaarschijnlijk en weinig doorleefd zijn dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Dienvolgens is er geen reden om verzoekers asielrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om, ten subsidiaire titel, de bestreden beslissing te vernietigen zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder onderzoek kan voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS